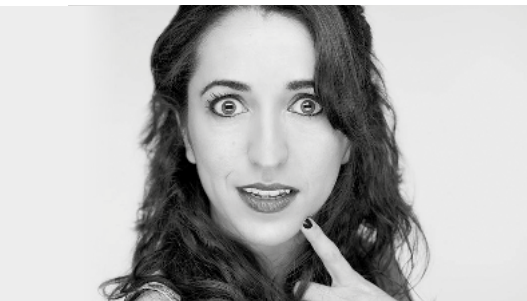

filmoteca

Hidden Figures

Anna Bertran

Actriu

annabertranactriu@gmail.com

Una de les vegades que em vaig quedar petrificada a la butaca dels cinemes Renoir, va ser en acabar de veure *Hidden Figures* [Figures Ocul-tes]. Una història que dona llum a uns fets desconeguts per a molts fins ara. Una pel·lícula biogràfica —basada en el llibre de Margot Lee Shetterly (1969)— de tres científiques afroamericanes que a principis del 1960 van ser una peça clau perquè l'Apollo 11 arribés a la Lluna, i que van ajudar, per tant, al fet que els EUA guanyessin la Guerra Freda a l'URSS.

Aquesta història explica la vida d'unes dones exemplars que van tenir un paper fonamental en la lluita cap a la igualtat als EUA, i que van superar dos obstacles enormes per a l'època que els va tocar viure i la professió a la qual es dedicaven: ser dones i ser negres. I tot des de l'anonimat.

Un cant a la lluita per la justícia, per la superació i per l'autosuperació.

Un cant a la igualtat. Un cant a la resiliència.

Una meravella, i no només pel que fa al contingut sinó també a la forma: amb un bon ritme, unes recreacions

brillants i barrejant comèdia amb drama, el director del film, Theodore Melfi (1971), aconsegueix narrar una història colpidora i preciosa que tant et fa somriure com plorar, i que fa que surtis del cinema amb ganes «de menjar-te el món». La crítica la va titllar de «simplista» en alguns aspectes; cert, parteix d'una fórmula convencional que deixa content a tot tipus de públic, i fa servir recursos que ja hem vist mil cops. Però al meu entendre el missatge que narra, la història que explica, no té res a veure amb el que solem veure. És tan potent que ho compensa. [A més, cal dir que detesto l'elitisme de certa gent del món del cinema; tot i ser majoritàriament consumidora de cinema independent, no ens podem tancar portes a experiències que ens recomanin només pel segell d'una pel·lícula. Si un film arriba, fa vibrar, fa reflexionar i ens rebel·la... cal donar-se per satisfeta, de sobres. I aquest ho va aconseguir].

Una de les claus d'aquesta pel·lícula són les interpretacions de les tres protagonistes. Díficilment hagués aconseguit el mateix resultat sense les magnífiques interpretacions de Taraji P. Henson, Octavia Spencer i

**La pel·lícula és un cant a la lluita per la justícia,
per la superació i per l'autosuperació.
Un cant a la igualtat. Un cant a la resiliència**

Janelle Monáe. Les tres excelses. Interpreten respectivament a Katherine Johnson, matemàtica, mare soltera, amb tres fills, lluitadora nata, reflexiva, infatigable i introvertida; Dorothy Vaughan, més temperamental, gran estratega... una dona amb caràcter que va saber «moure fitxa» quan va fer falta; i per últim, Mary Jackson, un personatge molt divertit. Cuqueta, explosiva, extravertida... amb poca capacitat de contenció, però molt astuta.

Costa molt d'entendre com és que va tenir tan poc ressò mediàtic a tots els nivells... Bé, va tenir una gran «contrincant»: va ser l'any de *La la land*: una pel·lícula bonica, molt ben realitzada... però un pèl sobrevalorada.

Per sort, a la gala dels Oscar, Katherine Johnson, protagonista real de la història que narra el film, als seus 98 anys, va tenir el seu petit moment de glòria quan va aparèixer a l'escenari amb cadira de rodes i va rebre un emotiu aplaudiment per part de tot l'auditori. Una petita manera de retre-li homenatge. *Hidden Figures* és una pel·lícula optimista, de les que remouen i donen empenta, que

et fa veure que les limitacions molts cops ens les autoimposem nosaltres mateixos. I que amb determinació i coratge molta gent ha aconseguit fites que es creien inassumibles. ■

***Hidden Figures*
Theodore Melfi**

2016